

alacriter sustinebo. Cumque unam ⁷⁴⁶ post se, et alteram, in medio residens, poneret ante se : tandem socius mente compunctus atque confusus, domino suo cessit unam, et ipse ad subvehendum corripuit alteram. Sic igitur eas per difficillima loca et longos anfractus non sine gravi periculo detulerunt, donec scilicet molendinum casu obvium reperirent, ibique eas deponerent. Adjecit etiam dominus ut uni earum vestem traderet, qua vim frigoris aliquatenus temperaret. Hic aliquanto post tempore factus est monachus, et deinceps, ingravescente molestia, ad extrema perductus est. Tunc fratribus, qui astabant, cum magna cœpit animadversione clamare, dicens : Videtis innumerabilium dæmonum turbam, quæ me undique circumvallat, meque terribilibus oculis intueri et impugnare non cessat? Cumque continuis orationibus et psalmodiæ fratres insisterent, ille tamen nihilominus tremefactus visceribus formidaret, tandem ille qui sibi, sicut dictum est, in venatione cōmes exstiterat, assistens propius exclamavit : Nonne vides quod mulier illa quam tecum simul ad aquimolum devectavi, vestimentum illud quod sibi tunc dedi tenens in manibus, ventilat, et omnes in hac domo dæmones violenter exturbat? Paulo post, ecce, Deo gratias, ejecti sunt, et a meis obtutibus, mulieris hujus impulsu, prorsus evanuerunt. Sic igitur ille sub bonæ spei securitate defunctus est, et misericordiæ fructus, quos vivus exhibuit, oblatos sibi, dum moreretur, invenit. Nam sæpe contingit ut inter multas carnalium actionum tenebras unum boni operis lumen erumpat, quod hominem ad bonum finem portumque perducatur.

CAPUT VI.

Per unum opus bonum Dei pietas peccatores salvat.

Unde non otiosum arbitror si et id quod Stephanus ejusdem reginæ capellanus, vir videlicet honestus et prudens, enarravit, attexo. Ait enim quod Stedelandus imperator Galliciæ retulit, quod tunc ad unius notitiam, alio postmodum referente, pervenit : Tres, inquit, meretrices erant, obscenis lupanarium foeditatibus deditæ, et, ut ita loquar, omni

A transeunti turpi lenocinio prostitutæ, sed cum regio illa communi Saracenorum et Christianorum esset habitatione permixta, ille se Christianis quidem turpiter exponebant ; Saracenorum vero consortia funditus abdicabant. Cumque se dolerent illi in hoc fœdo negotio despici, suæque genti conquereretur injuriam irrogari, tandem eas ad tribunal præsidis pertrahunt, et ut suis quoque, sicut Christianis, in luxuriæ permixtione consentiant, vehementer insistunt. Sed dum scelus hoc apud eas, modo terrores, modo blanditias intentantes, aliquatenus obtinere non possent, prolata sententia præsidis, adjudicatæ sunt morti. Quid plura? Protinus spiculatores accedunt, nudis cervicibus vibratos pugiones incutiunt; sed ne supremam quidem cutem incidere, cassatis ictibus, possunt. Interea dum et istæ mori alacriter ⁷⁴⁷ volunt, et illi occidere nequeunt, carcerali custodiæ mancipantur. Nocte vero uni earum, quæ quasi superior erat cæteris, Salvator apparuit, eique dixit : Noli timere, hodie certamini vestro finem imponam, vosque cum corona martyrii in gloriæ meæ amœnitate suscipiam. Sequenti vero die ad tribuna- lia judicis deducuntur, inquisitione facta, eadem nihilominus sententia perseverat; idem est qui fuerat animus; et Agarenorum, sicut prius, per omnia detestantur amplexus. Protinus ergo carnifices, quoniam in cervicibus earum nil se posse probaverant, earum guttur gladio defæcant [desecant], ⁷⁴⁸ et sic de meretricibus martyres efficiunt. Sed quoniam longius quam incipiendo decreverat, jam stylus iste perducitur, cohibendus est calamus, et epistolæ compendii ponendus est modus. Tandem divinæ pietatis imploro clementiam, ut inter cætera virtutum et totius sanctæ religionis insignia, inviolabile tibi servandæ pudicitæ robur infundat, et vasculum tui corporis in sanctificatione et honore custodiat; quatenus is qui dicit in Canticis : « Ego flos campi, ego lili- um convallium (Cant. II); » sicut pro te dignatus est fieri filius Virginis, sic etiam vernare te faciat floribus castitatis.

Sit nomen Domini benedictum.

749-750 OPUSCULUM QUADRAGESIMUM OCTAVUM.

DE SPIRITUALIBUS DELICIIS.

ARGUMENTUM. — Honestum monachum edacitatis et ciborum delectu plus justo studiosiorem, spiritualium dulcedine epularum ante oculos posita, ad terrenarum dapium contemptum, et cœlestium deliciarum meditationem et amorem perducere conatur.

HONESTO fratri PETRUS peccator monachus salutem.

CAPUT PRIMUM.

De Subilæo, ejusque mysteriis.

Qui coactus in arma progreditur, impulsus tamen fortiter præliatur, corrigit ignominiosæ trepidatio-

nis opprobrium, dum obtinet ex virtute triumphum. At si et invitus incipit, et mox occurrentibus adversariis corde pavido terga vertit, etiam si fugiens hostilia tela contempserit, nota tamen degeneris infamiae non carebit. Tu quoque, frater, in quantum datur intelligi, non ultroneus in militia spiritualis

arma jurasti; et postquam, dato nomine, tirocinii sacramenta professus es, nil insigne, nil forte, nil certe dignum laude gessisti; sed, ex Ægypto progressus, ciborum ac potuum coepisti murmurare penuriam, cunctas Ægypti delicias suspirare (*Exod. xvi*), cum illo carnali conquerens Israel: « Utinam mortui essemus per manum Domini in Ægypto, quando sedebamus super ollas carniū, et comedebamus panes in saturitate! » (*Dan. iii.*) Misit ergo te rex Babylonis in caminum ignis ardentem, sed videre non potuit Dei Filium tecum inter globos flammarum æstuantium incedentem. Stuppæ, naphthæ, picis ac malleolæ congeriem persecutor intulit; sed divina virtus hujus erga te vires incendiī non exstinxit (*Ibid.*). Porro de flamma illa dicitur: Quod erupit, et erecta est super fornacem cubitis quadraginta novem. Non enim ad quinquagenarium numerum, id est usque ad mystici Jubilæi, potuit pertingere sacramentum. Jubilæus enim annus requietionis est, ignis ergo ille carnalis concupiscentiæ non ad requiem pertinet, sed scandala potius generat, dum reprobam mentem titillantibus illecebris æstuantem vexat atque perturbat. Non enim ad illum quinquagesimi diei pertinet ignem, de quo dicitur: « Totus autem mons Sinai fumabat, eo quod descendisset Dominus super eum in igne, et ascenderet fumus ex eo quasi de fornace (*Exod. xix.*) » Sed nec illi congruit qui, quinquagesimo nihilominus die, post Dominicæ resurrectionis gloriam super apostolos in linguarum varietate descendit (*Act. ii.*). Uterque igitur ignis iste descendit, quia nimirum de cœlo venit. Ille autem non descendisse, sed ascendisse legitur, ut de carnalis concupiscentiæ petulantia procedere videatur.

CAPUT II.

Quid fuerit manna, et quid significet.

Noli, frater, noli gulæ vel carnis deservire libidini, qui te militem spondisti sobrietatis auctori. Pudeat te carnalium voluptatum esse vernaculum, nec collum tuum ingenuo Christi jugo submissum, vinculis subjicias barbarorum. Non Eglon rex Moab sub sua te ditone possideat (*Judic. iii.*), sed tecum simul Aoth illum inopinato pugione transfodiat. Nec Agag rex Amalech, cum terreno Israel sub suo te imperio comprimat (*II Reg. xv.*), sed cum Samuel coram te per artus in frustra concidat. Non te destructor ille Hierusalem delectet (*IV Reg. xxv.*), qui profecto, quoniam illecebrarum suggerit oblectamenta, carnalium super coquos habere dicitur principatum. Si te dulce quid manducare delectat, divinum illud ad mysticum manna in cordis tui palato sapiat, de quo dicitur: « Quia gustus ejus erat quasi similæ cum melle (*Exod. xvi.*) » Simila scilicet ista de grano frumenti fit, quod in terram cadens, ac mortuum, multum attulit fructum (*Joan. xii.*). Sed hæc simila melle conspergitur, quia humanitas Redemptoris plena est dulcedine deitatis. Deus enim erat in Christo, mundum reconcilians sibi (*I Cor. v.*). Vel certe mel in simila, dulcedo est spiritualis in

littera. Hinc est quod ex eodem **751** manna Hebraicus ille populus turtulas sibi confecisse describitur: « Frangebat, inquit, populus illud mola, sive terebat in mortario, coquens in olla, et faciens ex eo turtulas saporis, quasi panis oleati (*Num. xi.*) » Turtula plane nisi prius aperitur, gustari non valet quod intra ejus septa reconditur. Oracula nempe prophetarum quasi quædam turtulæ sunt, quæ sub quadam quasi carnalium theca verborum spiritualis intelligentiæ contegunt sacramentum. Hanc turtulam aperire non poterat, cui per Isaiam dicebatur: « Lege librum istum. Et respondit: Non possum. Signatus est enim (*Isai. xxix.*) » Hanc sibi turtulam eunuchus ille reserari petiit, cum Philippo dicenti sibi: « Putasne intelligis quæ legis? » Respondit: « Et quomodo possum, nisi aliquis ostenderit mihi? » (*Act. viii.*) Ac si dicat: Turtulam quidem istam in manibus teneo, sed non possum ex ea comedere, nisi eam docta manus aperiat, et medullam mihi spiritus, qui in palea litteræ latet, exponat. Hanc per semetipsos aperire non poterant, de quibus Jeremias aiebat: « Parvuli petierunt panem, et non erat qui frangeret eis (*Thren. iv.*) »

Hoc ergo manna, dilectissime, hunc vitalis alimentæ cibum in meditationis tuæ mortario subtiliter pinse, in fervidi amoris olla jugiter excoque, ut ex hoc animæ tuæ viscera valeas velut a ruinæ cœlestis adipe saginare. Hoc intimæ refectionis edulium cordis tui fauces obdulcet, hoc animum tuum ad illud cœleste convivium provocet. Hic denique cibus in gustu mentis tuæ delectabiliter sapiat, hic te ad esurienda supernæ refectionis alimenta succendat.

CAPUT III.

Quod in solo Deo est sanctorum spes et requies.

Repressa igitur diversorum aviditate ciborum, unus duntaxat esuriatur, unus omni desiderio flagitetur: « Unam, inquit, petii a Domino, hanc requiram (*Psal. xxvi.*) » Hæc est enim unitas illa quæ quadraginta novem surgentis flammæ cubitis deerat (*Dan. ii.*); quia carnalis appetitus, dum per multa raptatus oberrat, non habet unum illud, causam videlicet finemque gaudendi, in quo delectabiliter requiescat. Jubilæus autem hac unitate concluditur, quia in solo Creatoris amore omnis sanctorum spes et intentio ponitur, in eo tota eorum requies collocatur. Per omne quod agunt, ad illum tendunt, et in eo, tanquam in Jubilæo, a cunctis mundi vanitatibus requiescunt. Enimvero sicut septimus dies, qui per omnem celebratur hebdomadam, vel certe septimus quietis annus, qui per omne nihilominus septennium celebratur, hujus temporis significant requiem, qua sancti solum Deum diligunt, et in eo a cunctis mundi perturbationibus requiescunt; ita per Jubilæum, quinquagesimum videlicet annum, illa ultima requies designatur, qua videlicet electi omnes segura semper atque interminabili requie perfruuntur. In hac enim vita sola cujuslibet sancti viri anima Deo per vim certæ spei ac puræ dilectionis innititur: nam caro multis adversitatum calamitatibus pertur-

batur. **752** Unaquæque nimirum hebdomada Sabbatum dierum, septennium vero Sabbatum habebat annorum; Jubilæus autem erat Sabbatum Sabbatorum. Ex septies enim septem quadraginta novem summa perficitur, cui superaddita monade, quinquagenarius numerus, qui est Jubilæus, impletur. In quo nimirum numero sicut septies septem dicimus, sic in intellectu nostro requiem animarum videlicet et corporum geminamus. In Jubilæo quippe nostræ quietis, hoc est in illa vita felicitatis æternæ, sic electus quisque non solum animæ, sed et corporis immutabili quiete perfruitur, ut nulla jam in utralibet substantia cujuslibet turbini incommoditate vexetur. In Jubilæo tubis clangitur (*Levit. xxv*), et ad possessiones suas unusquisque revertitur; quoniam, sicut dicit Apostolus, ipse Dominus in jussu, et in voce archangeli, et in tuba Dei descendet de cælo: et mortui qui in Christo sunt, resurgent (*I Thes. iv*). Quid est enim in voce archangeli et in Dei tuba descendere, nisi quodammodo consonantibus tubarum clangoribus intonare? Et quid est mortuos qui in Christo sunt, resurgere, nisi ad possessiones suas unumquemque redire? Tunc enim Abraham, tunc Moyses, tunc certe Pilatus, tunc Herodes, tunc justus quisque, sive peccator, ad possessionum suarum jura revertitur; cum carne, quam ad tempus deposuerat, reinduitur: ut cum ipso suo corpore unusquisque recipiat quod meretur. Habent præterea nunc reprobi utriusque substantiæ quodammodo requiem, quia et animarum suarum et corporum perficiunt voluptatem, ut nimirum concupiscentiæ flamma, quæ tanquam ex camino Chaldaico, æstuanti eorum mente, progreditur, ad septies septem (*Dan. iii*), hoc est ad quadraginta novem, consurgere videatur; sed quoniam ad unitatem, quæ Deus est, ex mentis intentione non tendunt, ad beati Jubilæi plenitudinem non perveniunt.

CAPUT IV.

Quomodo Deus in nobis quiescat.

Sed qui Jubilæum Deo, hoc est requiem, quærimus, et ipsi Jubilæum Deo in nobis exhibere debemus. In cujus enim corde Deus in hac vita requiescere non permittitur, ei postmodum cælestis vitæ requiem non largitur. Nunquid enim in nobis Jubilæi quodammodo quietem non expetit, cum per Isaiam dicitur: « Super quem requiescet Spiritus meus, nisi super humilem et quietum, et timentem sermones meos? » (*Isai. lxvi*.) Nunquid et columba illa, quæ tunc eundem Spiritum præsignabat, requiem non quærebat? De qua legitur: « Quia cum non invenisset ubi requiesceret pes ejus, reversa est ad Noe in arcam (*Gen. viii*). » Columba quippe requiem in mundi periclitantis aqua non invenit, quia Spiritus sanctus in his qui cum mundo depereunt nullatenus requiescit. Ad arcam vero, in qua erant octo animæ, columba revertitur; quia in illis sanctus Spiritus habitare dignatur in quibus per lavacrum baptismatis certa spes est beatæ resurrectionis. Unde scriptum est: « Spiritus Dei ferebatur super aquas (*Gen. i*). »

Annos se Dominus apud nos requiem pollicetur habere, **753** cum dicit: « Si quis diligit me, sermonem meum servabit, et Pater meus diligit eum, et ad eum veniemus, et mansionem apud eum faciemus? » (*Joan. xiv*.) Hanc apud quemquam non se reperisse requiem conqueritur, dicens: « Vulpes foveas habent, et volucres cæli nidos; Filius hominis non habet ubi caput suum reclinet (*Luc. ix*). » Quisquis ergo in corde suo cujuslibet malitiæ venena concepit, festinet de pectoris sui fovea vulpes excutere, ut in eo Dei Filius caput suum merito debeat reclinare. O tu quisquis es, cor tuum, spelæum scilicet vulpium, in arcanum castæ meditationis verte mortarium: in quo videlicet manna cælestis eloquii non desinas subtiliter terere, ut oleatus ex eo panis tibi valeat provenire. Panis enim oleatus sacræ Scripturæ est intellectus, Spiritus sancti suavitate conditus. Hæc tibi, frater charissime, Spiritus influat [infundat]; hic a te cum Samson torporis atque desidiæ nexum abjiciat, atque ad fortiter cum hoste certandum ferventer accendat (*Judic. xvi*).

In desperatis quidem rebus gloriosum est fortiter agere; insignis præconii est eum qui corruerat in ruinam, inopinatam reportare victoriam. Marcellus nempe Romanorum consul, dum in manus Gallorum improvidus incidisset, et, armatis hostibus undique circumfusus, aufugii prorsus aditus non pateret, in Vitromarum [Virdomarum] regem illorum tanquam fulmen ferventissimus irruit: eoque perempto, plurimas quoque cum collega suo, Marco videlicet Scipione, hostium copias interemit. Quid ergo mirum si quod adversus hominem fuisse per humanam fortitudinem constat, nunc contra diabolum per virtutem sancti Spiritus fiat? Excutiatur ergo, charissime frater, a te degener hujus inoliti torporis ignavia, viriliter manus arma corripiat, et intortis oppugnantium jaculis **754** clypeum intimæ circumspeditionis opponat. Nec te cum Isbo-seth in inguine percussuri latrunculi reperiant in lectulo somniantem (*II Reg. iv*), sed potius cum David Philistinorum agmina sentiant insuperabiliter obluquantem (*II Reg. ii*). Ut ergo hanc, auctore Deo, merearis obtinere victoriam, non ultra cum carnali illo Israel immurmurans dicas: « Anima nostra arida est, nihil aliud respiciunt oculi nostri nisi manna (*Num. xi*); » sed potius lætus et alacer cum Propheta decantes: « Quam dulcia faucibus meis eloquia tua super mel et favum ori meo! » (*Psal. cxviii*.) Aviditas ergo carnalis deliciæ menti nostræ stomachum vegetare non desinat. Illæ siquidem carnales epulæ nihil aliud quam vermem enutriunt; istæ vero mori hominem non permittunt, sed in æterni viroris amœnitate custodiunt. Illæ sui avidos in igne cum divite guttam aquæ sitire compellunt (*Luc. xvi*); istæ cum Daniele secreta nobis mysterii cælestis aperiunt (*Dan. x*). De illis vero: « Esca ventri, et venter escis; Deus autem hunc et illas destruet (*I Cor. vi*). » De istis autem dicitur: « Favus distillans labia tua, sponsa; mel et lac sub lin-

gua tua (*Cant. iv.*) » Et iterum : « Fons hortorum, puteus aquarum viventium, quæ fluunt impetu de Libano (*Ibid.*). »

De pretiosarum vero vestium vanitate, cujus morbo diceris laborare, non scribo; quia stylum ultra producere, sicut ipse perpendis, charta deficiente, non valeo. Ad epistolam ergo quam venerabili abbati tuo Mainardo super hoc themate scripsi,

A prudentiam tuam dirigo, rogans ut illam non perfunctoria celeritate transcurras, sed vigilanter in ea quæ momenti sunt attendas. Omnipotens Deus, dilectissime frater, carnalis sensus in te vires evacuet, et mentem tuam in spiritualis desiderii soliditate confirmet.

Sit nomen Domini benedictum.

755-756 OPUSCULUM QUADRAGESIMUM NONUM.

DE PERFECTA MONACHI INFORMATIONE.

ARGUMENTUM. — Sanctus doctor fratrueli suo Classensi monacho salutem dicit, eumque adversus dæmonis insidias salutaribus armat monitis. Omnium primum monet ut corporis in eo mundities, temperantia in victu, orationis studium, animi demissio, obedientiæ virtus eniteat. Deinde rogat muliebrem convictum evitet, nullisque verborum fucis in congressionibus utatur. Iterum orat affinium amorem restringat, ne munus aliquod ambiat, de aliorum fama ne detrahat, per morbi simulationem sui rationem haberi ne cupiat. Postremo illi suadet ne reprehensiones ad aures admittat, lapsus agnoscat, paucosque e multis, eosque spectatæ virtutis imitetur.

PETRUS peccator monachus MARINO puerulo salutem in Domino. B

CAPUT II.

Quod sobrietas est castitatis præsidium.

CAPUT PRIMUM.

Quæ cura tuendæ castitatis habenda sit.

Rudis tiro facile in prima belli congressione prosternitur, nisi, adhibito prius campidoctoris officio, diligentius informetur. Tu autem, qui nuper in divinæ militiæ sacramenta jurasti, qui in professione sancti propositi inter pueriles alas nomen dedisti, inter ipsa castrorum spiritualium rudimenta cognosceris tanto propensius salutaribus monitis indigere, quanto non terrenam, sed divinam potius militiam adorsus es bajulare. De qua nimirum dicit Apostolus : « In carne enim ambulantes, non secundum carnem militamus. Nam arma militiæ nostræ, non carnalia, sed potentia Deo sunt (*II Cor. x.*) »

Porro autem quia consanguinitatis mihi necessitudine jungeris, fratruelis quippe es, arbitror tuæ salutis curam eo mihi periculosius impendere, quo tenera tua adhuc ætas, alienæ opis indiga, id videatur et ex debito quoque propinquitatis exigere. Nam cum Apostolus censeat eum qui ad episcopatus apicem promovetur, filios habere debere subditos cum omni castitate (*I Tim. iii.*), atque in catalogo virtutum sacerdotis, etiam filiorum pudicitiam et obedientiam ponat; tu mihi, licet non sis filius, a mea tamen cura non merito judicaris extraneus, cui germana videris affinitate propinquus: præsertim cum et ipse tibi monachicum tradiderim habitum, non sine causa me a consultationibus tuis diffiteor absolutum. Primo omnium, dilectissime fili, castitatem servare vigilantia solertia satage, et omne crimen lethiferæ pollutionis exclude, ut scias, juxta Apostolum, vas tuum possidere in sanctificatione et honore (*II Thess. iv.*). Hæc est enim sanctimonia, sine qua nemo videbit Deum. Servetur munda corporis tui tunica, et in tanti regis nuptiis nullo petulantis luxuriæ reperiatur squalore scedata.

Sit ergo tibi castitas semper in corpore, sit semper in mente; quatenus sic lilia indisciplinae carnis velut exaratae terræ cultura candescant, ut radix quoque in sui viroris gratia inconvulsa permaneat. Carnis titillat illecebra, surgunt libidinis incentiva, ad apostolica mox tela prosiliens (*II Cor. xii.*), evangelicum quoque gladium bellator fervidus arripe; et frementes cuneos hostiumque barbariam, duce Christo, facile poteris obtruncare. Unum est ut sobrietas quotidie tibi comes sit individua, nec aliquando a tuo sit collegio, gula pruriente, divulsa. Ubi enim viscerum pori ciborum repleti sunt, suum illic procul dubio robur sibi vindicat flamma libidinis. Hæc enim pestis ariditate repellitur, et ubi efferi corporis humor deficit, hæc etiam arescendo marcescit. Plane ut ignis aquæ, sic luxuria inimica est frigori, atque ideo ubi genuinum carnis ardorem ciborum fomenta destituunt, fervor quoque luxuriæ necesse est extinguatur. Nolo ergo cibus lautioribus inhies : 757 nolo vino affluenter indulgeas, sive de ejus coloris saporisve distantia aliquando disputare præsumas. Hoc tenuis lageos horror exasperat, illud venachoricæ debilitatis enervat; istud porrothasiam rubet, illud autem aureo Mareotidis decore flavescit; prohibetur lectio; nauseanti vappa est; baptismus irrepsit: expectavi quidem vinum, sed huic aquæ perexiguum vini videtur admistum; huic sane vino Aminæa quidem vitis plurimum contulit, sed Rhætica propemodum superare contendit. Noli itaque callere quid Arigitis, quid Rhodia sapiat; quem suavitalis acrorem cum purpureis Preciis Psythiisque componat. Hæc enim omnia gulæ philosophantis sunt argumenta, et ingurgitationis abominandæ materia. In sumendis ergo alimentis parcitas asperitatem mitiget, vulgaritatem delibatio castigata commendet. Nec sufficit in escu-